TÎLCUIREA EVANGHELIEI

DUMINICII A DOUA DIN POST

(Ev. Marcu II, 1-12)

Fraţi creştini,

Sfîntul Apostol Pavel ne spune că credinţa este din auz, iar auzul prin cuvîntul lui Dumnezeu. Adevărul acestor cuvinte apostolice îl înţelegem mai cu seamă din spusele Evangheliei care s-a citit astăzi. Minunea ce s-a făcut cu slăbănogul a avut o mare putere să încredinţeze pe toţi cei ce au văzut-o cu ochii lor, că Iisus Hristos este Dumnezeu adevărat. Cine altul cunoaşte păcatele cele ascunse, sau înţelege gîndurile cele din adîncul inimii, sau numai printr-un cuvînt poate să întărească mădularele slăbănoage şi neputincioase, afară de Cunoscătorul inimilor, Atotputernicul Dumnezeu? Însă cărturarii iudeilor ziceau că Iisus Hristos este un om hulitor, iar poporul de rînd zicea că este numai un făcător de minuni. Mulţimea oamenilor n-a văzut nici celelalte minuni ale lui Iisus Hristos, nici pe aceasta, ci numai prin cuvintele evanghelice a auzit povestirea minunilor lui Iisus Hristos şi a crezut că Iisus Hristos, Care le-a făcut, este Dumnezeu desăvîrşit. Zadarnic caută unii să vadă minuni spre luminarea, întărirea şi creşterea credinţei lor, pentru că celor vrednici de credinţă le ajunge auzul şi cuvîntul lui Dumnezeu, care intră prin auz în sufletul nostru. Acesta luminează, întăreşte şi creşte cunoaşterea lui Dumnezeu cea adevărată şi cre-

dinţa în Hristos. Deci, fraţi creştini, pregătiţi-vă, cu luare aminte şi cucernicie, căci vom aduce în auzurile voastre cuvîntul lui Dumnezeu, cel sfînt şi adevărat, al Sfintei Evanghelii ce s-a citit astăzi, care spune:

„În vremea aceea, după cîteva zile, a intrat Iisus în Capernaum şi s-a auzit că este în casă şi îndată s-au adunat mulţi, că nu mai era loc nici pe lîngă uşă, şi le grăia lor cuvîntul".

Gherghesenii alungaseră pe Iisus Hristos din hotarele ţinutului lor, Gherghesa, ce se găsea lîngă Marea Tiberiadei, în partea dinspre răsărit a ei. Pentru aceasta, intrînd Iisus în corabie, a trecut Marea Tiberiadei şi a venit în Capernaum. Evanghelistul Matei numeşte oraşul acesta cetatea lui Iisus Hristos, fiindcă în acesta Domnul Hristos avea locuinţa Sa, precum mărturiseşte acelaşi evanghelist, zicînd: şi lăsînd Nazaretul, venind, a locuit în Capernaum, care este lîngă mare.

Cînd s-a auzit că Iisus a intrat în casă, îndată s-au adunat atît de mulţi oameni în casa aceea, încît nu mai era loc nici pe lîngă uşă şi nici înaintea uşii. În timpul cînd Iisus Hristos îi învăţa pe cei de faţă despre Împărăţia lui Dumnezeu,

„Au venit la El, aducînd un slăbănog, pe care îl purtau patru inşi, şi neputînd să se apropie de El, din pricina mulţimii, au desfăcut acoperişul casei unde era Iisus şi prin spărtură au lăsat în jos patul în care zăcea slăbănogul. Atunci, văzînd Iisus credinţa lor, i-a zis slăbănogului: Fiule, iartă-se ţie păcatele tale!"

Doi slăbănogi a vindecat Iisus Hristos: pe unul la scăldătoarea oilor, despre care a scris numai Evanghelistul Ioan, iar pe altul în Capernaum, despre care scrie nu numai Evanghelistul Marcu, cum am auzit în Evanghelia de astăzi, ci şi Matei şi Luca. La locuinţa Sa din Capernaum, au adus pe un slăbănog. Slăbănogul acesta de ar fi avut puţină putere să-şi mişte picioarele lui, ar fi venit singur la Iisus Hristos; iar dacă alţii ar fi putut să-l mişte de pe patul lui, l-ar fi adus sprijinindu-l sau

rezemîndu-se el de dînşii. Fiindcă auzim însă că l-au adus, ridicîndu-l împreună cu patul în care zăcea, l-au urcat pe acoperişul casei şi, printr-o spărtură făcută de cei ce-l purtau, l-au lăsat înăuntru şi l-au pus înaintea lui Iisus Hristos, se vede că îi erau cu totul slăbănogite şi nemişcate toate mădularele lui, încît nici el nu putea să se ridice din patul său şi nici alţii nu puteau să-l ridice. Pentru aceasta l-au adus la Iisus cu patul pe care zăcea. Văzînd deci Domnul atît credinţa slăbănogului, cît şi a celor ce duceau patul cu el, pentru aceasta a grăit şi lor, nu numai slăbănogului, ca să arate că nu numai slăbănogul credea că va dobîndi vindecarea, ci şi cei ce duceau patul lui şi l-au adus la Hristos.

Dacă slăbănogul nu ar fi crezut, nu l-ar fi numit Iisus Hristos pe el fiu; şi dacă nu ar fi crezut cei ce l-au adus pe slăbănog, nu ar fi luat patul lui, nici nu s-ar fi suit pe acoperişul casei şi nici nu ar fi descoperit casa ca să coboare patul cu slăbănogul înaintea Mîntuitorului Hristos. Iisus, cunoscînd credinţa lor, a zis slăbănogului: fiule, în ceasul acesta ţi se dezleagă şi ţi se iartă păcatele tale. Cuvintele Mîntuitorului: „Fiule, iartă-se ţie păcatele tale!“ ne arată că slăbănogul nu numai că a crezut în Iisus Hristos, ci s-a şi întors de la păcatele lui, fiindcă nu se numeşte fiu al lui Dumnezeu un necredincios, şi nici un nepocăit nu dobîndeşte iertarea păcatelor lui. Credinţa în Hristos dă harul înfierii şi face pe om fiu al lui Dumnezeu, cum ne încredinţează Evanghelistul Ioan, zicînd: „Iar cîţi L-au primit pe El, le-a dat lor putere ca să fie fii ai lui Dumnezeu, adică celor care cred întru numele Lui“ [1]. Pocăinţa cea adevărată aduce îndată iertarea păcatelor. Pentru aceasta a zis Domnul că trebuie să se propovăduiască în numele Lui, nu numai pocăinţa, ci şi iertarea păcatelor, care se dă prin pocăinţă. Iisus a iertat întîi păcatele slăbănogului, vindecîndu-i boala sufletului său, apoi i-a tămăduit slăbănogirea trupului. Din aceasta învăţăm că din cauza păcatelor, de multe ori ne îmbolnăvim, iar cînd prin pocăinţă ne curăţim de păcate, atunci cîştigăm şi sănătatea trupului. Cînd Iisus Hristos a grăit către slăbănog cuvintele: „Fiule, iartă-se ţie păcatele tale“,

1) Ev. Ioan I. 12.

„Erau acolo unii dintre cărturari, care şedeau şi cugetau în inimile lor: de ce vorbeşte acesta astfel? El huleşte! Cine poate să ierte păcatele, decît numai unul Dumnezeu?“

Cărturarii, adică învăţătorii Legii lui Moise, fiind orbiţi de ură, socoteau că Iisus Hristos este numai om, nu şi Dumnezeu. De aceea, după ce au auzit ei, „fiule, iartă-se ţie păcatele tale“, au socotit că Iisus huleşte, răpind stăpînirea lui Dumnezeu şi făcîndu-se pe Sine Dumnezeu. Aşa sînt de multe ori gîndurile şi judecăţile oamenilor clevetitori, care osîndesc fapta bună ca pe o răutate şi numesc lumina, întuneric. Deosebirea însă între cărturari şi între clevetitori este că ei n-au îndrăznit să grăiască gîndurile lor împotriva lui Hristos, nici să zică că Iisus Hristos a hulit, iar clevetitorii nu numai că gîndesc în inima lor, ci şi gura deschid şi limba pornesc, grăind de rău şi osîndind pe vecinul lor. Gîndurile cele ascunse, viclene şi hulitoare ale cărturarilor n-au putut rămîne ascunse, căci:

„Îndată cunoscînd Iisus cu Duhul Său că aşa gîndesc ei întru sine, le-a zis: de ce cugetaţi acestea în inimile voastre?“

Iată dovada Dumnezeirii lui Iisus Hristos, căci numai Dumnezeu vede gîndurile omului, numai El cunoaşte cugetele şi cele rele şi cele bune, din inimile noastre. Însuşi Dumnezeu a arătat aceasta, zicînd prin proorocul Ieremia: „Inima omului este mai vicleană decît orice şi foarte stricată. Cine o va cunoaşte? Eu, Domnul, pătrund inima şi cercetez cele dinăutru ca să răsplătesc fiecăruia după căile lui şi după roadele faptelor lui“[1], şi prin proorocul David, zicînd: „Cel ce cercetezi inimile şi rărunchii, Dumnezeule drepte“[2]. Aceasta însă produce frică în sufletele noastre şi ne îndeamnă pe noi să ne depărtăm, nu numai de lucrurile cele rele, ci şi de gîndurile cele rele. Deci Iisus Hristos, ca un Dumnezeu adevărat, cunoscînd ce cugetau cărturarii despre Dînsul, a zis către ei: pentru ce cugetaţi cele rele şi clevetitoare împotriva Mea?

1) Ieremia XXII, 9-10. 2) Psalm VII, 9.

„Că ce este mai lesne? A zice slăbănogului, iartă-se ţie păcatele tale, sau a zice: scoală-te, ia-ţi patul tău şi umblă?“

Deci Iisus Hristos, vrînd să arate că avea stăpînire şi putere de a ierta păcatele, întîi a arătat cărturarilor puterea Lui cea dumnezeiască, descoperind cele ascunse ale inimilor lor, apoi le-a pus această întrebare, zicîndu-le: cărturari, voi socotiţi că Eu am hulit, deoarece neavînd putere dumnezeiască, am zis către slăbănog că i se iartă păcatele. Dar spuneţi-mi Mie, ce este mai lesne? Iertarea păcatelor, sau scularea slăbănogului din patul lui? La întrebarea aceasta, cărturarii n-au răspuns nimic. Într-adevăr, Cel ce numai prin cuvînt scoală slăbănogul nemişcat zăcînd în pat, Acela are putere dumnezeiască; iar Cel ce are puterea lui Dumnezeu poate să ierte păcatele, căci atît vindecarea trupească cît şi iertarea păcatelor sînt lucrări numai ale lui Dumnezeu. Cărturarii însă, văzîndu-se prinşi în plasa propriilor lor cugete şi copleşiţi de puterea cea mare cu care Iisus Hristos pătrundea pînă în adîncul inimilor lor, au amuţit cu totul şi nu au mai dat nici un răspuns la întrebarea ce li s-a pus de Iisus. Pentru aceasta Domnul însuşi, a răspuns, zicînd:

„Dar ca să ştiţi că Fiul Omului are putere pe pămînt ca să ierte păcatele, a zis slăbănogului: ţie zic, scoală-te! Ia-ţi patul tău şi mergi la casa ta!“.

Iertarea păcatelor este un lucru nevăzut. Vindecarea slăbănogului o vedea oricine cu ochii. Deci Iisus prin vindecarea văzută a slăbănogului, arată puterea Sa cea dumnezeiască şi nevăzută a iertării păcatelor. Astfel minunea cea văzută arată harul cel nevăzut. Smerindu-se, Iisus vorbeşte la persoana a treia, numindu-se pe Sine Fiu al Omului, fiindcă s-a născut din Sfînta Fecioară, fiica lui Adam, zicînd: dar ca să ştiţi că putere are Fiul Omului a ierta păcatele pe pămînt, am să vă aduc o dovadă înaintea ochilor voştri, şi întorcîndu-se către slăbănog, i-a zis: scoală-te, ia-ţi patul tău pe umeri şi mergi la casa ta. Prin aceste cuvinte, ca Dumnezeu adevărat, a dat din nou sănătate trupului slăbănogului, după

ce îi iertase păcatele, din cauza cărora el era bolnav. Prin cuvintele: „pe pământ are putere Fiul Omului a ierta păcatele“ ne-a arătat că iertarea păcatelor se dă numai în viaţa aceasta, nu şi în viaţa viitoare, după judecată şi osîndă. Cine nu s-a îngrijit în viaţa aceasta să-şi dobîndească, prin pocăinţa sinceră şi adevărată, iertarea păcatelor, pentru unul ca acesta dincolo de moarte nu mai este cu putinţă nici un fel de pocăinţă. Şi pentru ca să fugă de lauda oamenilor, Iisus a poruncit slăbănogului ca să se ducă la casa sa, zicîndu-i: „Scoală-te, ridică-ţi patul tău şi mergi la casa ta!“.

„Şi s-a sculat îndată şi luîndu-şi patul a ieşit afară, înaintea tuturor, încît erau toţi uimiţi şi preamăreau pe Dumnezeu zicînd, că niciodată n-au văzut aşa“.

Cuvîntul dumnezeiesc a dat mişcare duhului vieţuitor din slăbănog, a învîrtoşat vinele, a întărit trupul şi a împuternicit toate mădularele. Cel ce zăcea pe pat s-a sculat, slăbănogul s-a mişcat; cel nemişcat şi-a ridicat acum patul pe umerii săi şi cu patul în spate, pornind, s-a dus la casa sa.

Mulţimile oamenilor ce stăteau împrejurul casei, văzînd minunea, s-au mirat şi au slăvit pe Dumnezeu, însă nu cum se cuvenea, pentru că n-au slăvit pe Iisus Hristos ca pe Unul Dumnezeu, care a săvîrşit minunea cu puterea dumnezeirii Sale, ci au slăvit pe Dumnezeu, ca pe Cel care a dat lui Iisus puterea de a face minuni, socotindu-L pe Iisus numai ca pe un om, Căruia i-a dat Dumnezeu această putere. Au slăvit spune Sfîntul Evanghelist Marcu, mulţimile acelea, pe Dumnezeu care a dat putere oamenilor, adică lui Iisus Hristos, ca să scoale pe slăbănog din pat şi să-l vindece pe el. Acest fel de credinţă nu este desăvîrşită. Însă această credinţă i-a pregătit pe iudei ca să creadă mai pe urmă că acest Iisus Hristos este Dumnezeu desăvîrşit, aşa cum credem şi noi, cu ajutorul şi harul Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine lauda, cinstea şi închinăciunea, în vecii vecilor. Amin!